

andre Ting, altsaa til deres Formaal i det hele. Det satte jeg mig imod og anbefalede Folketinget at sætte sig derimod. Tinget fulgte denne Anbefaling og sagde: Vi skulle ikke støtte en kirkelig Retning i dens almindelige Formaal, for saa bør vi ogsaa støtte andre Retninger. Men det, her foreligger, er noget ganske andet. Her er ene og alene Tale om Støtte til et Soldaterhjem, uanset, hvilken kirkelig Retning der driver dette Soldaterhjem, Jeg troede ikke, jeg behøvede at gentage en saa simpel Sandhed, som synes at være indlysende for alle, over for det ærede Medlem. Nu sagde det ærede Medlem, at Indre Mission lokker mange til sig, at disse Folk vare særdeles dygtige Agitatorer, og det roste han dem for. Han roste dem paa en Maade, som giver mig Indtryk af, at Grunden til, at han er saa vred paa den Indre Mission, netop er denne Agitationsdygtighed. Det er altsaa en Slags Skinsyge over for Indre Mission, som gør ham saa ivrig i denne Sag. Han siger, at vi bør modarbejde, at de unge falde i Indre Missionens Kløer. Nej, saamænd om jeg vil være med til at modarbejde, at de unge falde i Indre Missions „Kløer“, som det ærede Medlem udtrykte sig. Jeg vil helst have, at de unge ere stillede frit, saa at de selv kunne træffe deres Valg og afgøre, enten de ville gaa til den Indre Mission eller til den grundtvigske Menighed, eller hvor de ville gaa hen i aandelig Henseende, og jeg vil ikke være med til ved Bevillinger paa Finansloven at modarbejde, at Ungdommen skulde faa noget at gøre med enten den Indre Mission eller en anden Retning. For Resten betragter jeg ikke den Indre Mission paa den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte den, at den har „Kløer“, hvormed den griber de unge Mennesker.

Til sidst talte det ærede Medlem om kristelige Fagforeninger og andre Fagforeninger og om Skruibrækkeri. Der kom det ærede Medlem ind paa et specielt Omraade, hvor jeg ikke er i Stand til at følge ham. Jeg er ikke Medlem hverken af kristelige, socialdemokratiske eller andre Fagforeninger, og jeg ved ikke, hvorledes de virke sammen med hverandre. Denne Bevilling har ogsaa saa lidt at gøre med de kristelige Fagforeninger og andre Fagforeninger, at jeg tror, vi kunne lade denne Side af Sagen ligge.

K. M. Klausen: Jeg forstaar meget godt, at den ærede Ordfører er i en meget vanskelig Situation, idet han skal argumentere ikke mod mig, men mod sig selv.

Det er hans egne Ord, der staa trykte i Rigsdagstidende fra for 3 Aar siden, der slaa ham paa Munden, det kan han ikke komme bort fra. Det er denne Vending, Venstre i Øjeblikket er ved at gøre over mod indre Mission. Indre Mission synes at have en ganske god Følelse af, hvornaar de skulle komme frem med deres Andragender. Det er lige foran Valgene, da bider det bedst, da ere Rigsdagsmændene blødest. Da vide de, at de skulle kræves til Regnskab for deres Afstemning. Indre Mission mødte for 3 Aar siden for at tigge sig 25,000 Kr. til, og nu, da Valget atter staa for Døren, have vi dem igen. Nu er det 1,000 Kr. om Aaret. For 3 Aar siden var Venstre standhaftigt, da bøjede det endnu ikke Nakken for indre Mission. Nu synes de at være blevne frygtagtige, nu synes de at være blevne bange for Indre Mission omkring i Kredsene. Da jeg ikke kan se nogen anden Grund for det høje Ting til at tage et andet Standpunkt end for 3 Aar siden, maa jeg antage, at den virkelige Grund maa være en Frygt, der er faret i Blodet over for Indre Mission, saa at de søge at stille den tilfreds ved at ofre disse Penge til den og lade Staten betale Gildet.

Ordføreren (J. C. Christensen): Det ærede Medlem sagde, at Rigsdagsmændene ere blødest lige foran Valget. Det ærede Medlem maa vel sagtens have en Erfaring i den Henseende. Det ærede Medlem mener altsaa at kunne tale mod denne Bevilling af Valghensyn. Det er Valghensyn, han her har taget, medens vi andre i denne Sag ikke have handlet af Valghensyn. Men at det saaledes er Valghensyn, det ærede Medlem benytter, glæder mig, for det viser, at han har saa uendelig lidt at bebrejde Venstre foran et Valg, at han er nødt til at gribe til et saadant fingeret Angreb, som dette i Virkeligheden er. Her er jo ikke Spor af Aftaler eller Forhandlinger med Indre Mission, ikke Spor af Samarbejde. Det er en ren saglig Bevilling, der ligger for. Det ærede Medlem trænger saa haardt til Angrebspunkter over for Venstre, at han tænker paa at gaa ud til sine Vælgere med dette fingerede. Det er det, jeg ved en tidligere Lejlighed har kaldt at kæmpe mod Vejrmøller, og jeg misunder ikke det ærede Medlem den Kamp.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører tager fuldstændig fejl, naar han tror, at der ikke er andet, at bebrejde